

[Udenrigsministeren]

ger uden for den egentlige ramme. Nej, det, der skal til, er en øget forståelse hos de store, tunge industrilande af, at øgede ressourcer må stilles til rådighed for at imødegå de værste udviklingsproblemer. Det er lande, som ikke har opfyldt FN's målsætning om at yde bare 0,7 pct. af deres nationalprodukt i udviklingsbistand; og det er typisk lande, som, hvis de gjorde det, i kraft af deres størrelse ville have stor indflydelse.

Fra dansk side arbejder vi systematisk for, at disse lande øger deres nettooverførsler både i UNCED og i andre relevante fora, f.eks. EF og OECD. Jeg betragter det som et væsentligt skridt i den rigtige retning, at OECD's udviklings- og miljøministre på fællesmødet i begyndelsen af december erkendte, at udviklingslandene har behov for additionelle finansielle ressourcer for at kunne deltage i løsningen af de globale problemer, og at de konkluderede, at langt de fleste OECD-lande vil yde nye finansielle ressourcer.

I den øjeblikkelige situation, hvor OECD-landene også mobiliserer væsentlige finansielle midler til hjælpeprogrammer i Østeuropa og de tidligere sovjetiske republikker, må man sige, at det var et fremskridt i forhandlingssituationen. På den anden side må vi jo ikke være blinde for, at udviklingslandene ikke betragter det som et væsentligt, endstige et tilstrækkeligt skridt. Det vil ikke ændre ved deres tro på, at den industrialiserede verden kun interesserer sig for de miljøproblemer, der berører disse lande selv.

Men de industrialiserede lande, som bærer hovedansvaret for de globale miljøproblemer, kan ikke med rimelighed forlange, at udviklingslandene skal være med til at bære byrderne i forbindelse med løsningen af disse problemer, uden at vi samtidig engagerer os i løsningen af de nære og for udviklingslandene mere akutte lokale miljø- og udviklingsproblemer.

Derfor har vi fra dansk side engageret os særlig aktivt i at bidrage til løsningen af to af de væsentligste miljø- og udviklingsproblemer for mange udviklingslande, nemlig ørken-spredning og problemkredsen omkring vandressourcer. Og når vi lige præcis har valgt disse to områder, ja, så skyldes det, at her har vi en særlig erfaring og ekspertise fra vores ulandsarbejde. Jeg kan sige, at alene til vandprojekter har Danmark anvendt mellem 300 mio. og 400 mio. kr. i ca. 30 udviklingslande.

For regeringen er det vigtigt at bevare sammenhæng i dansk udviklingspolitik. Vi skal ikke til nu, som man gjorde det i 1960'erne og 1970'erne, at se miljøproblemerne som noget, der er løsrevet fra den videre samfundsudvikling. Vi skal ikke til at give udviklingsbistand med den ene hånd og lappe på miljøkonsekvenserne med den anden hånd. Nej, vi skal tværtimod fortsætte den politik, der ser miljø- og udviklingsproblemerne i sammenhæng, og vi skal yderligere udbygge den ekspertise, som Danmark har opbygget – ikke mindst i Danida – ved som et af de første lande at integrere miljøhensyn overalt i vores bistandspolitik.

Sigtet er en bæredygtig udvikling, der hviler på en strategi, der på alle niveauer tager de nødvendige hensyn til de naturressourcer, der jo var grundlaget for udviklingen. På dette tidspunkt, hvor denne erkendelse vinder frem overalt i verden, er jeg ærlig talt lidt forbavset over, at der herhjemme bliver stillet forslag om, at bistand til miljøet skal holdes adskilt fra anden udviklingsbistand. Man spørger sig selv, om de, der har stillet det forslag, mon overhovedet har læst Brundtlandrapporten, hvis kernebudskab jo netop er, at udviklings- og miljøproblemer skal ses som ét sammenhængende miljøkompleks. Og man spørger sig, om de overhovedet har forstået grundideen i hele UNCED-konferencen, som jo netop bygger på denne tankegang. Det er bl.a. baggrunden for den stigende modstand imod at oprette særlige, nye fonde, der ikke tilgodeser princippet om den samlede og integrerede behandling af miljø og udvikling.

Et andet centralt forhandlings spørgsmål er, hvilke institutionelle konsekvenser UNCED-processen vil få for FN-systemets fremtidige behandling af udviklings- og miljøspørgsmål. Da konferencens bærende idégrundlag som sagt er at få begrebet bæredygtig udvikling gennemført i alle led og på alle niveauer i den økonomiske beslutningsproces, ja, så er det regeringens holdning, at man bør vælge den form, der sikrer, at konferencens resultater gennemføres mest effektivt.

Og hvad betyder det så i praksis? Ja, det betyder for det første en decentralisering, idet det skal være de enkelte relevante FN-organer, der pålægges ansvaret for at følge konferencens resultater op, hvert inden for sit område. Herudover vil der være behov for en mere central ko-